

Pomorska blokada i izolacija sa mora

Kapetan bojnog broda *BOŠKO ANTIĆ*

Pomorska blokada, kao integralni deo pomorskih dejstava, primenjuje se radi pritiska i kontrole slobode plovidbe morem protivničkih ratnih i trgovačkih brodova. Posle Drugog svetskog rata zavedena je u raznim oblicima, ali je primena protiv naše zemlje sasvim specifična.

Angažujući se u blokadi Jugoslavije, NATO i Zapadnoevropska unija su iskoristile priliku da provere svoju pomorsku komponentu snaga za brze intervencije. Različiti interesi na tom području uslovili su angažovanje brodova svih članica tih koalicija, iako za tako „jake“ snage nema nikakvog opravdanja. Osim toga, radi se o najgrubljoj demonstraciji sile protiv zemlje koja nije u ratu i rešavanju političkih ciljeva vojnim sredstvima. To je ratni akt protiv jedne neutralne zemlje, kojim je narušeno mnoštvo odredaba međunarodnih ugovora iz oblasti ratnog i pomorskog prava, čime je uskraćeno pravo brodovima Jugoslavije da koriste slobodno more prema Konvenciji OUN o pravu mora.

Pomorska blokada, kao integralni deo pomorskih dejstava sa ciljevima od taktičkih do strategijskih razmera, kao i izolacija sa mora, jedan su od često upotrebljivanih načina pritiska i kontrole kriznih situacija u svetu. Izvode se patrolisanjem operativnih pomorskih sastava u odgovarajućim regionima, kao i primenom minskih blokada ulaza u luke, tesnace ili kritične prostore na pomorskim komunikacijama.¹ Nakon blokade Iraka, izvedene pre početka akcije multinacionalnih snaga, i novouvedene pomorske blokade Jugoslavije, nastali su novi pogledi na taj vid dejstava pomorskih snaga, posebno pomorskih supersila.

BLOKADE POSLE DRUGOG SVETSKOG RATA

Posle Drugog svetskog rata pomorske blokade su primenjivane u najrazličitijim oblicima i gotovo neprekidno, od korejskog rata, 1951. godine, do najnovije blokade preduzete protiv naše zemlje, koja je po mnogo čemu specifična. Primena pomorskih blokada je stalno usavršavana, kako u pogledu angažovanja plovnih objekata i sredstava, tako i u pogledu ciljeva, načina izvođenja, njihovog trajanja i ocenjivanja uspešnosti.²

¹ Stanislav Ocokoljić, *Strategije supersila na pragu XXI veka*, Vojnoizdavački i novinski centar, Beograd, 1991.

² Isto.

Pomorska blokada i izolacija sa mora jedan je od zadataka pomorskih snaga velikih sila. Ona je, u određenim uslovima (vojno-politički, geografski, meteorološki), postala najefikasniji oblik upotrebe pomorskih snaga, a u brojnim slučajevima odlučujuće je uticala na podrivanje privrede zemlje izložene agresiji ili je njene oružane snage, koje su deystvovalе u zahvatu obale, lišavala neophodne pomoći i sredstava materijalnog obezbeđenja.

Za blokadu obale u ratu u Koreji bile su uspostavljene dve zone (dalja i bliža), a patrolisale su dve operativne pomorske grupacije (2–4 nosača aviona, 2–3 krstarice, 15–20 razarača, patrolnih brodova i minolovaca).

Na prilazima obali Vijetnama takođe su bile uspostavljene dve zone. Dejstva je izvodila specijalna operativna grupacija ratne mornarice SAD (oko 180 brodova i čamaca). Bliža zona je obuhvatala prostor koji je dve milje bio udaljen od teritorijalnih voda. U toj zoni patrolisali su patrolni čamci i minolovci, a avioni su presecali rute plovidbe transportnih i ribarskih brodova Vijetnama. U zoni 12–40 milja od obale zadatke kontrole međunarodnog pomorskog saobraćaja obavljale su krstarice, razarači i patrolni brodovi, u sadejstvu s avijacijom. Patroli-sanje je neprekidno izvođeno u zoni dubljoj od 360 i dužoj od 2.000 km. Da bi se povećala efikasnost dejstava zone su deljene na odseke, u kojima su deystvovalе odgovarajuće pomorske grupacije. Svi otkriveni brodovi, uključujući i ribarice, podvrgavani su kontroli. Od maja 1972, kršeći norme međunarodnog prava, Amerikanci su počeli primenjivati tzv. minsku blokadu. Avioni sa nosača aviona izveli su masovno miniranje prilaza svim lukama DR Vijetnama, što je znatno otežalo međunarodnu plovidbu u tom regionu.

U ratu protiv Libana, uz veliku pomoć ratne mornarice SAD, blokadu obale izvodili su brodovi Izraela. Piratske metode dejstava Izraela na moru čine jednu od karakteristika blokade obale arapskih zemalja. Posebno intenzivna i neprekidna bila je blokada u četvrtom arapsko-izraelskom ratu (6–24. oktobra 1973). Agresor je u rejonu Crvenog mora koncentrisao 20 torpednih, artiljerijskih i desantnih čamaca i uspostavio stalno patrolisanje. Pri tome, odmah iza leđa Izraela, tako reći u drugom borbenom ešelonu, nalazili su se u potpunosti gotovosti brodovi njegovih saveznika. Na primer: u toku agresije Izraela protiv Egipta, Sirije i Jordana, 1967. godine, SAD angažovale su svoju 6. flotu, sastava 50 brodova, među kojima i dva nosača aviona, na kojima se nalazilo 180 aviona. Grupa američkih brodova (nosači aviona i dva razarača) manevrisala je u Crvenom moru. Za to vreme, u Sredozemnom i Crvenom moru nalazila su se i dva britanska nosača aviona. Šesta flota je bila u gotovosti, spremna da pruži pomoć Izraelu i u oktobarskom ratu 1973. godine

Najšira blokada izvedena je u južnom Atlantiku (mart–juni 1982) u toku britansko-argentinskog sukoba. Na njoj je bilo težište komande britanskih pomorskih snaga u prvoj fazi Foklandskog rata. Radi postizanja konačnog cilja – zauzimanja Foklandskih ostrva, predviđeno je bilo da se u zoni borbenih dejstava razvije jedna jaka grupacija pomorskih snaga, pomoću koje je trebalo da se organizuje čvrsta blokada i protivnik natera na kapitulaciju. Specifičnošću blokade tih ostrva, osim njenih razmera, može se smatrati stalno narastanje snaga blokade, upotreba nuklearno-raketnih podmornica za borbeno patroliisanje i organizacija stalnog pomorskog osmatranja u sadejstvu pomorskih snaga i avijacije. Blokadu tih ostrva britanske pomorske snage otpočele su 12. aprila 1982, kada je rejon oko njih, u radijusu od 200 milja, vlada Velike Britanije proglasila „zonom rata“. Formalno, zbog toga što nuklearne raketne podmornice, tokom patrolisanja, nisu mogle u potpunosti da obuhvate široko morsko prostranstvo, stavljeni su pod kontrolu svi pomorski putevi i prilazi tim ostrvima. Datumom faktičkog uspostavljanja pomorske blokade Foklandskih ostrva smatra se 30. april 1982. godine. Toga dana britanski brodovi iz prvog ešelona pomorske operativne grupacije približili su se ostrvima i stvarno ih izolovali s mora. Počev od 7. maja, zona pod blokadom još više je proširena, pa se približila argentinskoj obali. Zadaci snaga koje su u njoj dejstvovala svodili su se, uglavnom, na uništavanje i potiskivanje brodova Argentine van granica „zone rata“. Uspešna blokada ostrva ostvarena je ne toliko aktivnošću britanske ratne mornarice koliko pasivnošću foklandske eskadre argentinske ratne mornarice, koja je po broju brodova bila izjednačena s operativnom grupacijom britanske ratne mornarice u rejonu konflikta. Posle potapanja krstarice „General Belgrano“ od strane britanske ratne mornarice, argentinski brodovi su bili potisnuti iz zone borbenih dejstava i do njihovog završetka nisu napuštali teritorijalne vode. To je stvorilo povoljne uslove za iskrcavanje na ostrvo britanskog pomorskog desanta i njegova dalja uspešna dejstva.

Prema zaključcima vojnopomorskih stručnjaka Zapada, blokadna dejstva u lokalnim ratovima jedan su od efikasnih oblika upotrebe pomorskih snaga. To potvrđuju i noviji primeri upotrebe pomorskih snaga SAD i nekih drugih zemalja. Na primer, za blokadu iranske obale Persijskog zaliva, u periodu april–maj 1980, upotrebljene su četiri udarne grupe nosača aviona i jedna artiljerijsko-desantna grupa. Osim dejstava u okviru blokade, ti nosači aviona bili su angažovani u izviđanju vazdušnodesantne operacije radi oslobađanja američkih diplomata koje su Iranci držali kao taoce. Međutim, prvi cilj te operacije bio je pružanje podrške kontrarevolucionarnim snagama, odnosno signal za otpočinjanje pobune u Teheranu. Ali, ono što nisu uspele u Iranu, pomorske snage SAD ostvarile su kod ostrva Grenade. Naime, prvog dana po

dolasku na vlast narodne vlade u toj ostrvskoj zemlji Vašington je otpočeo da sprovodi neprijateljsku politiku prema njoj. Jedno od osnovnih sredstava za moralno, ekonomsko i vojno gušenje revolucije bila je pomorska blokada. Oko Grenade, saglasno planu operacije pod nazivom „Piramida“, koji je razradila CIA, ratna mornarica SAD otpočela je stvaranje „sanitarnog kordona“. Njegov cilj, kao i piratske akcije koje su sledile pri zauzimanju ostrva, bio je: sprečiti učvršćenje demokratije u toj zemlji, zaplašiti narode tog regiona i čitavom svetu „demonstrirati sposobnost SAD“.

Pomorske snage SAD izvele su marta 1984. pomorsku blokadu Nikaragve. Prvi korak u tome bilo je upućivanje jedne pomorske grupacije sa nosačem aviona „Amerika“ u vode Hondurasa, zemlje sa čije se teritorije izvodila agresija. Još opasnija mera bilo je miniranje nikaragvanskih luka radi sprečavanja izvoza robe. Protivpravne akcije američke administracije dovele su do nepotrebnih žrtava: prvih dana marta u luci Bluf minama su potopljeni ribarski brodovi; u luci Korinta oštećeni su holandski brod „Geopantes“ i brod „Nort Karibe“, koji je plovio pod zastavom Paname, a 20. marta, na prilazu luci Sandine, ista sudbina je zadesila i sovjetski brod „Lugansk“.

U navedena dejstva može se svrstati i minski rat u Crvenom moru, kada je trebalo na svojevrstan način sprovesti pritisak na arapske zemlje i uticati na odnose u tom delu sveta. Navodnim polaganjem mina na naftnom putu skrenuta je pažnja s ostalih kriznih žarišta, a arapske zemlje su bile primorane da u borbi protiv mina angažuju protivminske snage velikih sila.

Pomorske snage SAD često su angažovane u višegodišnjem ratu u Libanu. I u poslednjoj „krizi talaca“ SAD odmah su ojačale svoju pomorsku armadu u istočnom Mediteranu, a ispred obale Libana postavile su delove svoje 6. flote, predvođene nosačima aviona („Nimitz“ i „John Kennedy“). Istovremeno je nastavljeno prisustvo delova 7. flote oko Bab el Mendebe. Veoma brzo je „klešta“ američkog vojnopomorskog prisustva na prostorima omeđenim Mediteranom, na severozapadu, i Arabijskim zalivom, na jugoistoku, zatvorilo više od 40 ratnih brodova, sa 180 aviona na palubama nosača aviona i oko 200 helikoptera. U potpalublju je bilo spremno oko 4.000 pripadnika mornaričke pešadije. Gomilanjem tih moćnih snaga postojeća „kriza talaca“ prerasla je u blokadu prilaza Libanu i otvorenu pretnju vojnom intervencijom.

U blokadi Iraka, pre intervencije multinacionalnih snaga, odluku o kontroli pomorskog robnog prometa u vodama Persijskog zaliva i Crvenog mora doneo je predsednik SAD 12. avgusta 1990, odmah nakon donošenja Rezolucije Ujedinjenih nacija o ekonomskim sankcijama protiv Iraka. Iako se u zvanično objavljenim dokumentima nigde

ne pominje reč „blokada“, verovatno zbog međunarodnopravnih konsekvenci, aktivnosti koje su pomorske snage SAD, Velike Britanije, Francuske i drugih zemalja preduzimale prema Odluci imale su sve karakteristike totalne pomorske blokade i u potpunosti je sprečeno snabdevanje Iraka preko luka u Persijskom zalivu i jordanske luke Akaba u Crvenom moru. Istovremeno, sprečen je i izvoz iračke nafte, što je ubrzalo ekonomsko slabljenje Iraka.

Za izvođenje pomorske blokade Komanda koalicionih snaga koristila je ratne brodove, prvenstveno razarače i fregate, i helikoptere ukrcane na njima. Kontrola plovnih objekata odvijala se na način koji je obezbeđivao visoku efikasnost i isključivao svaku mogućnost narušavanja pomorske blokade. Nakon otkrivanja plovnog objekta (u vlastitim sredstvima osmatranja ili preko drugih izvora), brodovi su upućivali helikoptere sa zadatkom identifikacije i kontrole tereta, a po potrebi su naređivali promenu rute i odredišnu luku. Mada se to nigde ne spominje, ima indicija da su snage koje su kontrolisale pomorski robni promet i pre otpočinjanja sukoba (16. januara 1991) imale ovlašćenje da zadatak sprovedu uz upotrebu vatrenog oružja. Primer za to je vatreno dejstvo po trgovačkom brodu Iraka, čije je kretanje u zoni Persijskog zaliva podsećalo na manevar polaganja mina. Dejstvovali su britanski helikopteri tipa *LYNX*, protivbrodskim raketama *Sea Skua*. U toku sukoba zadatak pomorske blokade, pored kontrole robnog prometa, obuhvatao je i brodove ratne mornarice Iraka, koji su, prema neproverenim podacima, dejstvom protivbrodskih helikoptera sa vođenim ubojnim sredstvima bili sprečeni da ispolje vatreno dejstvo po brodovima koalicionih snaga, a sami su pretrpeli znatna oštećenja.

POMORSKA BLOKADA JUGOSLAVIJE

Posle dugog nagađanja da li će flote članica NATO-a i Zapadnoevropske unije uploviti u Jadran stiglo je saopštenje da su 16. jula 1992. otpočete akcije čiji je cilj kontrola sankcija protiv Jugoslavije. I bez odluke Saveta bezbednosti, NATO i Zapadnoevropska unija odlučili su da izvedu pomorsku blokadu Jugoslavije tako što će grupa brodova NATO-a kontrolisati prilaze crnogorskoj obali, a grupa brodova Zapadnoevropske unije prolaz kroz Otrantska vrata.³ Tako su drugi put u poslednje dve godine upućene multinacionalne snage u jedno usko more, demonstrirajući silu protiv zemlje koja to ničim nije izazvala i čija flota nikoga ne ugrožava.

³ Obe su pod komandom italijanskih admirala.

Izgleda da je posle dugog perioda pronađen razlog da zapadne sile provere spremnost svoje pomorske komponente snaga za brze intervencije. Naime, koristeći krizu na području bivše Jugoslavije, posle dugog „hoće–neće“, velike sile Zapada odlučile su da se uključe u realizaciju „sankcija protiv Jugoslavije“, a sve to sa obrazloženjem da se time želi obezbediti i „humanitarna pomoć Sarajevu“. Bez obzira na angažovanje pomorskih snaga, odnosno redosleda njihovog uključivanja u multinaционаlne snage, sigurno je da okosnicu tih snaga čine 6. flota SAD i ratna mornarica Italije, uz mogućnost znatnijeg angažovanja Velike Britanije i Francuske, dok ostali svojim prisustvom pokazuju lične interese, želeći, pre svega, da pokažu postojanje svojih pomorskih snaga.

Duže od decenije sve veće pomorske sile opremaju svoje ratne mornarice savremenim ratnim brodovima i naoružanjem univerzalne namene, dodajući im vazduhoplovnu komponentu, i organizuju posebne plovne sastave koje stavljaju na raspolaganje tzv. snagama za brze intervencije. U te snage uložena su ogromna materijalna sredstva, koja se pravdaju opasnostima koje prete sopstvenoj ratnoj i trgovačkoj mornarici i interesima na moru. Pošto ta ogromna materijalna sredstva treba pravdati pred svojim poreskim obveznicima i, posebno, pred parlamentima, u kojima opozicija čeka na svaku grešku vladajuće stranke, ovo je, izgleda, prilika da se opravda izgradnja brodova za dejstva u udaljenim regionima.

Prema prvobitnim planovima, trebalo je da bude upućeno 14 brodova, ali je već 31. jula 1992. u Jadranu bilo 18 brodova (nosač aviona – SAD; desantni nosač helikoptera – SAD; tri raketna razarača – SAD, Nemačke i Grčke; osam raketnih fregata – SAD, Velike Britanije, Italije, Holandije, Francuske, Španije, Nemačke i Portugala; korveta – Italije; dva desantna broda – SAD; brzi brod za snabdevanje – SAD). Tim snagama treba, prema najavi, da se priključe još neki brodovi iz Francuske, Italije i Nemačke. Međutim, i pored toga što su angažovane relativno male snage ratnih mornarica SAD i Italije, u akciju se bez problema može uključiti kompletna 6. flota i većina brodova ratne mornarice Italije. Osim toga, nije važno da li su oni locirani uz naše teritorijalno more, u Otrantu ili u bazama u Italiji, jer im udaljenosti omogućavaju brz dolazak u područje gde žele i mogu da dejstvuju.

Angažovane snage, iz više zemalja i sa dve komande, ukazuju na to da je svaka učesnica u akciji imala svoj cilj: SAD da zadrže primat u Sredozemnom moru; evropske zemlje, članice NATO-a, da ispolje svoj interes za preuzimanje vodeće uloge u odbrani Evrope; Nemačka da iskoristi situaciju i pokuša da izmanevriše ustavnu zabranu o upućivanju svojih oružanih snaga van teritorije Nemačke, a ostali da pokažu svoju lojalnost jednoj ili drugoj strani.

Do sada NATO nije imao posebno formirane snage za brze intervencije, ali je odlukom svog saveta od 8. aprila 1992. formirao Stalne pomorske snage (STANAVFORMED), koje su 30. aprila 1992. postale operativne, a u njih su uključeni sledeći ratni brodovi: raketni razarači „Sachtouris“ (Grčka), „Glasgow“ (Velika Britanija) i „Bayern“ (Nemačka); raketne fregate „Aliseo“ (Italija), „Turqutreis“ (Turska), „Boone“ (SAD), „Pieter Florisz“ (Holandija) i „Balears“ (Španija). Tokom prvih šest meseci komandant tih snaga je kapetan bojnog broda Lutfu Sancar iz Turske.

NARUŠAVANJE KONVENCIJE O PRAVU MORA

Uvedena pomorska blokada, koju nije proglasio Savet bezbednosti Ujedinjenih nacija, predstavlja demonstraciju sile i vojni pritisak na Jugoslaviju radi potpune izolacije od sveta sa mora. To je sprovođenje najbrutalnijeg embarga protiv jedne zemlje u svetu, i to osnivaču Ujedinjenih nacija, koja je, iako skromnih privrednih mogućnosti, tokom svog postojanja pružala nesebičnu pomoć svim ugroženim zemljama, dokazujući svoju humanost. Odjednom, kao da je ta humanost zaboravljena, mnoge zemlje koje su uživale svu pomoć Jugoslavije u svojim najtežim trenucima priklonile su se, svakako pod pritiskom, krojačima „novog svetskog poretka“, u kojem se demokratija zavodi silom, čak i narušavanjem usvojenih normi međunarodnog ratnog i pomorskog prava.

Pomorska blokada, odnosno ratna blokada sa mora, nije novost u pomorskom ratovanju, jer je izvođena u mnogim ratovima, ali nikada nije tretirana ovako kako je sada predstavljaju njeni zagovarači. Međunarodni ugovori kojima se regulišu odnosi između strana u sukobu pri neprijateljstvima na moru i odnosi strana u sukobu i neutralnih država, a koji se primenjuju u međunarodnom ratnom pravu, ne poznaju takav pojam. Očito je da su velike sile, pre svih SAD, nametnule nove termine koje niko nije prihvatio, ali koji se nameću i organizaciji kakve su Ujedinjene nacije, koje u svojim odlukama ne poštuju usvojene deklaracije i konvencije, kao što su: Pariska konvencija iz 1856, 3. haška konvencija iz 1899, 6. haška konvencija iz 1907, 7. haška konvencija iz 1907, 8. haška konvencija iz 1907, 9. haška konvencija iz 1907, 10. haška konvencija iz 1907, 11. haška konvencija iz 1907, 13. haška konvencija iz 1907, Londonska pomorska deklaracija iz 1909, Londonski sporazum iz 1930, Ženevska konvencija iz 1949, Haška konvencija iz 1954. i Konvencija Ujedinjenih nacija o pravu mora. Na osnovu navedenog, jasno je da je preduzimanje pomorske blokade kakva je primenjena protiv Jugoslavije (i ranije protiv Iraka)

ratni akt protiv zemlje koja to ničim nije izazvala, osim što se suprotstavila secesiji koju su upravo „podgrejavale“ sile koje su zavele pomorsku blokadu i što želi da očuva svoju samostalnost i nezavisnost, što se ne uklapa u scenarij „novog svetskog poretka“, u kojem bi trebalo da dominiraju sila i pravo jačeg. „Izvoznici“ demokratije žele snagom oružja, a ne argumenata, da zavode red u svetu po svom nahođenju.

Ratna blokada je pravno priznata svakoj zaraćenoj strani, tako da svojim brodovima onemogućava brodove svih zastava da uplovljavaju, odnosno isplovljavaju iz neprijateljskih luka ili s obale koju je neprijatelj okupirao, a da bi bila pravno valjana, mora biti *proglašena, notifikovana i efektivna*. Sadašnja situacija u području Sredozemnog, i posebno, Jadranskog mora ne daje pravo nikome da zavodi ratnu blokadu, jer se Jugoslavija ne nalazi u ratu ni sa jednom državom, pogotovu ne s državama koje žele blokadu i koje učestvuju u njoj.

U međunarodnom pomorskom pravu, odnosno u njegovom najznačajnijem dokumentu – *Konvenciji Ujedinjenih nacija o pravu mora*, jasno je definisano pravo država u teritorijalnom moru, ali i na otvorenom, pa niko nema pravo da nekoj drugoj zemlji uskraćuje to pravo. Tom konvencijom zagarantovana je sloboda svim državama, obalnim i neobalnim, korišćenja mora za plovidbu u miroljubive svrhe, a sve države su dužne da tu slobodu ostvaruju poštovanjem interesa drugih država prilikom njihovog iskorišćavanja slobode otvorenog mora. Prema navedenoj konvenciji, nijedna država ne može valjano podvrgnuti svojoj suverenosti bilo koji deo otvorenog mora. Na osnovu navedenog, jasno je zbog čega SAD i saveznici uporno nastoje da svojim scenarijima pritisaka i sprovođenja svoje politike daju multinacionalni karakter i da svoje akcije pokriju odlukama Ujedinjenih nacija, koje su postale instrument realizacije politike SAD, jer se s raspadom Jugoslavije praktično raspao i Pokret nesvrstanih, ili barem više nema nekadašnju snagu, a Varšavski ugovor i SSSR više ne postoje.

Bez obzira na to da li je ekonomska blokada, odnosno embargo, opravdana ili ne, neosporivo je pravo Jugoslavije da njeni brodovi slobodno plove međunarodnim vodama i prevoze robu iz zemalja koje ne prihvataju usvojene sankcije, a ako ih neka zemlja prihvata, onda to treba da čini zabranom izvoza svojih roba i angažovanja svojih brodova u prevozu. Narušavajući slobodu korišćenja otvorenog mora, zemlje učesnice u najavljenoj blokadi gube pravo na ostvarivanje sloboda korišćenja otvorenog mora (čl. 87, t. 2, Konvencije Ujedinjenih nacija o pravu mora). Za vreme plovidbe otvorenim morem brodovi potpadaju pod isključivu jurisdikciju države pod čijom zastavom plove. Konvencijom Ujedinjenih nacija o pravu mora detaljnije je regulisano da ratni brod može obavljati pregled stranog broda samo u slučaju kada posumnja da se brod bavi piratstvom, trgovinom belim robljem,

neovlašćenim emitovanjem, da je bez državne pripadnosti i da, iako nije zastavu druge države ili odbija da istakne zastavu, u stvari, pripada istoj državi kao i ratni brod. U slučaju da sumnje nisu osnovane, nadoknađuje mu se svaki gubitak ili šteta koju je pretrpeo.

Na osnovu navedenog, ratna blokada je ratni akt međunarodno priznat zaraćenim stranama. Predviđena je i definisana određenim međunarodnim pravnim aktima, a do sada je primenjivana bezbroj puta u raznim oblicima. Sada se prvi put u istoriji rata blokada primenjuje na ovakav način. Naime, primenjena je protiv zemlje koja s učesnicima blokade nije u ratnom stanju, niti ih bilo čim ugrožava. Sprovodi se radi obezbeđivanja sankcija protiv Jugoslavije, a omogućava, pre svega, zemljama koje su prihvatile sankcije da ne održavaju trgovinske odnose sa Jugoslavijom, ali nikako ne mogu silom da sprečavaju svaku vrstu pomorskog saobraćaja, pa čak i sa zemljama koje uopšte ne prihvataju takav čin. Takva blokada se može označiti samo kao akt primene sile u međunarodnoj politici, jer angažovanje tolikog broja ratnih brodova, s izraženom ofanzivnom komponentom (raketno oružje, mornarička pešadija i mornarička avijacija), potpuno je neopravdana i krajnje neracionalna s vojnog aspekta. To dokazuje da demonstracijom sile žele da se ostvare politički ciljevi.

Očigledno je da se na ovom području prelamaju različiti interesi. Radi njihovog ostvarenja, ili barem izražavanja, mnoge zemlje su insistirale baš na navedenoj blokadi. Već je postalo uobičajeno da se na takav način uvodi „demokratija“ kod neposlušnih naroda, odnosno dovodi vlada koja će biti u službi onih koji zavode „novi svetski poredak“. Ovaj prostor je već jednom krvavo platio pokušaj zavođenja „novog poretka“, pa postoji opasnost da se to ponovi, ali sigurno je da neće stradati samo oni protiv kojih je blokada uvedena.